

Направи тя своята вкусна закусчица, па се на-
веди край брѣга да си пийне бистра, студена
водица . . .

Но що да види? — О, чудо голѣмо! Ето на,
въ водата друга една шарена котка, облизва се,
мърка и подъ мустакъ се смѣе. . .

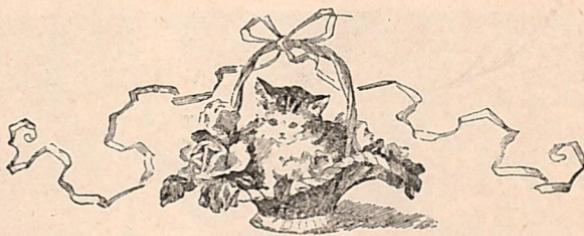
— Ахъ, ты дяволице! Кому се ти тѣй насми-
вашъ? На мене ли? Чакай, азъ хей сега ще ти
дамъ да разберешъ! Лицето ще ти наплискамъ,
очитѣ ще ти издраскамъ . . . Цапъ! Плѣсь! . . .

Мара удря съ кракъ другата котка по лицето.
Крачето изплиска вода, която измокри марината
главица. . . А водната дяволица все още тамъ . . .

„Ахъ, ты котко пѣстролика,
Ти си моята прилика!

— Ела, дружке, мирно да живѣемъ;
Ела, сестро, пѣснички да пѣемъ!“ . . .

Калинка-Малинка.

Съмѣйството на змията.

Въ едно глухо място на гората, гдѣто били
израсли бурени и трѣви между храсталака, змията
избрала едно място подъ припека на слънчевите
лжчи и тамъ си устроила свое жилище.